

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzznego (znaki towarowe i wzory), Lactimilk, SA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie pkt 1 i 2 sentencji wyroku Sądu z dnia 22 maja 2012 r. (sprawa T-546/10);
- całkowite uwzględnienie żądań podniesionych w pierwszej instancji;
- obciążenie Lactimilk, SA całością kosztów poniesionych przez wnoszącą odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżone orzeczenie Sądu należy uchylić, ponieważ Sąd bezzasadnie stwierdził podobieństwo między znakiem zgłoszonym przez wnoszącą odwołanie a znakami towarowymi należącymi do Lactimilk SA i w związku z tym błędnie zastosował art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, dochodząc do wniosku, że w tym przypadku zachodzi prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd. Sąd błędnie nie dokonał porównania kolidujących ze sobą znaków w ich zgłoszonej tudzież zarejestrowanej postaci (czyli zapisanych majuskułą), tylko zbadał istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do obu znakach zapisanych w odmienny sposób. W związku z tym Sąd dopuścił się przeinaczenia okoliczności faktycznych. Ponadto Sąd bezpodstawnie przyjął, że w zgłoszonym znaku towarowym akcent pada na drugą sylabę, mimo że znak ten zapisany jest majuskułą, w związku z czym, również zgodnie z gramatyką języka hiszpańskiego, akcentowanie tylko drugiej sylaby zgłoszonego znaku towarowego nie wchodzi w grę.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg (Luksemburg) w dniu 20 lipca 2012 r. — Caisse nationale des prestations familiales przeciwko Ulrike Wiering, Markus Wiering

(Sprawa C-347/12)

(2012/C 287/52)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Caisse nationale des prestations familiales

Strona pozwana: Ulrike Wiering, Markus Wiering

Pytania prejudycjalne

Czy w celu obliczenia przez właściwy organ państwa, w którym świadczona jest praca, dodatku dyferencyjnego ewentualnie należnego na podstawie art. 1 lit. u) pkt i), art. 4 ust. 1 lit. h)

oraz art. 76 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie ze zmianami ⁽¹⁾, a także na podstawie art. 10 [ust. 1 lit. b) pkt i)] rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 ⁽²⁾, należy uwzględnić, jako świadczenia rodzinne tego samego rodzaju, wszelkie świadczenia otrzymywane w państwie miejsca zamieszkania przez rodzinę pracownika migrującego, w niniejszej sprawie „Elterngeld” i „Kindergeld” przewidziane w prawie niemieckim?

⁽¹⁾ Dz.U. L 149, s. 2

⁽²⁾ Dz.U. L 74, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 25 kwietnia 2012 r. w sprawie T-509/10, Manufacturing Support & Procurement Kala Naft przeciwko Radzie, wniesione w dniu 16 lipca 2012 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-348/12 P)

(2012/C 287/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i R. Liudvinavičiute-Cordeiro, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie T-509/10;
- ostateczne rozstrzygnięcie sporu i odrzucenie skargi Kala Naft przeciwko spornym aktom Rady jako niedopuszczalnej lub, tytułem żądania ewentualnego, oddalenie skargi jako bezzasadnej
- obciążenie Kala Naft poniesionymi przez Radę kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Rada uważa, że wyrok Sądu w ww. sprawie w dwóch kwestiach narusza prawo i w konsekwencji powinien zostać uchylony.

Po pierwsze, Rada podnosi, że Sąd naruszył prawo, ponieważ nie odrzucił jako niedopuszczalnej skargi wniesionej przez spółkę Kala Naft, chociaż spółka ta stanowi, według Rady, irańską jednostkę rządową.

Po drugie, Rada uważa, iż Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, że jeden z powodów uzasadniających nałożenie w stosunku do Kala Naft środków ograniczających nie był wystarczający dla dopełnienia obowiązku uzasadnienia i że Rada była zobowiązana do przedstawienia dowodów na poparcie innego z tych powodów. Rada podnosi również, iż Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, że elementu uzasadnienia dotyczącego prowadzenia przez Kala Naft handlu sprzętem z sektora naftowego i gazowego, który może zostać użyty w irańskim programie jądrowym, nie można uważać za „udzielanie wsparcia” rozprzestrzenianiu broni jądrowej, bez powiązania tego elementu z innymi elementami uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-353/12)

(2012/C 287/54)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Thomas, D. Grespan i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując w wyznaczonych terminach wszystkich środków niezbędnych do odzyskania pomocy państwa uznanej za bezprawną i niezgodną ze wspólnym rynkiem w decyzji Komisji C(2009) 8123 z dnia 28 października 2009 r. w sprawie pomocy państwa C 59/07 (ex N 127/06 i NN 13/06) przyznanej przez Włochy na rzecz spółki Ixfin SpA (notyfikowanej w dniu 29 października 2009 r. i opublikowanej w Dz.U. L 167 z dnia 1 lipca 2010 r., s. 39), Republika Włoska uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 2, 3 i 4 tej decyzji i z Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga Komisji dotyczy braku wykonania przez Republikę Włoską decyzji Komisji w sprawie pomocy państwa udzielonej w formie gwarancji ministerstwa rozwoju gospodarczego na zabezpieczenie kredytu uzyskanego przez Ixfin od Banca Apulia SpA.

Komisja zaznacza, że Włochy powinny były zapewnić wykonanie obowiązku odzyskania pomocy do dnia 1 marca 2012 r., a ponadto powinny były powiadomić Komisję do dnia 29 grudnia 2009 r. o środkach podjętych w celu wykonania decyzji.

W dniu wniesienia niniejszej skargi pozwana nie przyjęła jeszcze wszystkich środków niezbędnych do wypełnienia tych obowiązków.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 16 maja 2012 r. w sprawie T-580/10 Harald Wohlfahrt przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 27 lipca 2012 r. przez Haralda Wohlfahrta

(Sprawa C-357/12 P)

(2012/C 287/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Harald Wohlfahrt (przedstawiciele: adwokaci M. Loschelder i V. Schoene)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), następnie OHIM, Ferrero SpA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu (piąta izba) z dnia 16 maja 2012 r. w sprawie T-580/10 i rozstrzygnięcie zgodnie z żądaniami przedstawionymi przez wnoszącego odwołanie przed Sądem, które zostały przytoczone na stronie 4 wyroku;
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

OHIM i Sąd odmówili rejestracji zgłoszonego przez skarżącego a obecnie wnoszącego odwołanie znaku towarowego „Kindertraum” dla towarów należących do klas 16 i 28 w związku ze sprzeciwem wniesionym przez podmiot popierający żądania strony pozwanej w pierwszej instancji, będący właścicielem wcześniejszego, zarejestrowanego m.in. dla towarów należących do tych klas słownego włoskiego znaku towarowego „kinder”.

Wnoszący odwołanie podnosi 3 zarzuty:

Pierwszy zarzut odwołania: Naruszenie art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾

Sąd stwierdził, że nie ma znaczenia czy znak towarowy, na który powołano się w sprzeciwie, który w chwili wydania decyzji w przedmiocie sprzeciwu był zarejestrowany już od 8 lat jest używany czy też nie. Zgodnie z art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z jego art. 42 ust. 2 używanie znaku towarowego, na który powołano się w sprzeciwie powinno zostać udowodnione jedynie wtedy gdy w chwili publikacji zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego znak ten był zarejestrowany już od co najmniej pięciu lat. Wnoszący odwołanie twierdzi, że takie stanowisko stoi w sprzeczności z celem wymogu używania, który powinien zapewnić, iż po upływie 5-letniego okresu ochronnego nie można oprzeć żadnego prawa na nieużywanym wcześniejszym znaku towarowym. Występująca w art. 42 rozporządzenia nr 207/2009 luka